Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 722 van 29 september 2026
in de zaak RvV X

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat I. MOBATU MONGAMBULA**
Vergotesquare 20
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 3 april 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 11 maart 2026 tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de beschikking tot vaststelling van de kosten van 10 april 2026 met refertenummer 137874.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat I. MOBATU MONGAMBULA, en van advocaat A. AMEELE, die loco advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De nuttige feiten die de bestreden beslissing voorafgaan worden in de nota opgelijst als volgt:

"*Verzoeker werd gemachtigd tot een verblijf in de hoedanigheid van student*
Op 22.11.2022 diende verzoeker een aanvraag in tot hernieuwing van het verblijf in de hoedanigheid van student.
De A-kaart van verzoeker werd vernieuwd tot 31.10.2023.
Op 26.06.2023 diende verzoeker een aanvraag in tot hernieuwing van het verblijf in de hoedanigheid van student.
De A-kaart van verzoeker werd vernieuwd tot 31.10.2024.
Op 04.10.2024 diende verzoeker een aanvraag in tot hernieuwing van het verblijf in de hoedanigheid van student.

De A-kaart van verzoeker werd verlengd tot 31.10.2025.
Op 09.10.2025 diende verzoeker een aanvraag in tot hernieuwing van het verblijf in de hoedanigheid van student.
Op 12.02.2026 gaf de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie instructies aan de stad Tienen om bijkomende documenten op te vragen met betrekking tot de bestaansmiddelen.

1.2. Op 11 maart 2026 trof verweerder een beslissing tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student.

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Wettelijke basis :

Art. 61/1/4, §1 van de wet van 15.12.1980: De Minister of zijn gemachtigde stelt een einde aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of weigert een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2, in de volgende gevallen:

1° de student voldoet niet langer aan de gestelde voorwaarden, met uitzondering van artikel 60, §3, eerste lid, 7° en 8°;

Overwegende dat betrokkene als bewijs van voldoende bestaansmiddelen een verbintenis tot tenlasteneming voorlegt van een Belgische garant; Overwegende dat uit de voorgelegde bankafschriften blijkt dat de garant arbeidsongeschikt is en dat de ontvangen maandelijkse ziekte-uitkering voor de maanden december 2025 en februari 2026 onder het vereiste minimumbedrag van 2966,28 euro ligt; Dat betrokkene derhalve niet langer voldoet aan de voorwaarden inzake voldoende bestaansmiddelen, zoals bedoeld in artikel 61/1/4, §1, 1° van de wet van 15 december 1980.

EN

Art. 61/1/4, § 2 van de wet van 15.12.1980: De Minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2, weigeren in de volgende gevallen:

5° de student oefent een illegale beroepsactiviteit uit of levert meer arbeidsprestaties dan voorzien in artikel 10, 2° van het koninklijk besluit van 2 september 2018 houdende de uitvoering van de wet van 9 mei 2018 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse onderdanen die zich in een specifieke verblijfssituatie bevinden;

Overwegende dat overeenkomstig artikel 10, 2° van het koninklijk besluit van 2 september 2018 een buitenlandse student tijdens het academiejaar maximaal 20 uren per week mag werken; Overwegende dat uit raadpleging van de RSZ-databank (DOLSIS) op 11.03.2026, evenals uit de voorgelegde loonfiches, blijkt dat betrokkene in februari 2026 in totaal 100 uren arbeid heeft verricht

Dat uit dezelfde gegevens blijkt dat betrokkene:
- in kalenderweek 6 van 2026 23 uren heeft gepresteerd;
- in kalenderweek 7 van 2026 30 uren heeft gepresteerd;
- in kalenderweek 8 van 2026 23 uren heeft gepresteerd;
- in kalenderweek 9 van 2026 24 uren heeft gepresteerd;

Dat voormelde prestaties telkens de wettelijk toegelaten grens van 20 uren per week overschrijden;
Dat aldus sprake is van herhaalde en aanzienlijke overschrijdingen van de wettelijk toegelaten arbeidsprestaties; Dat betrokkene hierdoor niet langer voldoet aan de voorwaarden verbonden aan zijn verblijf in de hoedanigheid van student zoals bedoeld in artikel 61/1/4, §2, 5° van de wet van 15 december 1980.

Ik zou u willen vragen in voorkomend geval over te gaan tot de afvoering van de persoon uit de registers wegens verlies van verblijfsrecht overeenkomstig artikel 12, 5° van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 op datum van deze beslissing en de huidige A-kaart geldig tot 31.10.2025 en de bijlage 15 geldig tot 12.03.2026 in te houden. […]"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker werpt een enig middel op, afgeleid uit de schending van de artikelen 61, §§ 1 en 3, 61/1/4 en 61/1/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot en met

3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 2 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het EVRM en van artikel 24 van de Grondwet. Hij is tevens van oordeel dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout.

Hij betoogt als volgt:

“Première branche : prise de la violation des articles 61881 et 3 ainsi que de la violation du devoir de minutie.

4. L'article 61, SS 1er et 3, de la loi du 15 décembre 1980 est libellé comme suit : « La preuve de moyens de subsistance suffisants tels que prévus à l'article 60, $ 3, alinéa ler, 5°, est apportée en produisant un ou plusieurs des documents suivants : [...] 2° un engagement de prise en charge souscrit par une personne physique, qui a la nationalité belge ou qui est un citoyen de l'Union bénéficiant d'un droit de séjour de plus de trois mois sur le territoire du Royaume [...] » « L'examen visant à vérifier sile ressortissant d'un pays tiers dispose de ressources suffisantes est fondé sur un examenindividuel du cas d'espèce. »

Il résulte de l'article 61, § 3, que l'Office des Étrangers est tenu de procéder à un examen individualisé et concret de la situation financière du garant, en prenant en considération l'ensemble des éléments du dossier. . .

I s'en déduit que l'Office des Étrangers ne saurait apprécier les revenus surla base d’une période isolée, sans les envisager à la lumière de la situation globale du garant. Unetelle appréciation doit s'inscrire dans un examenindividualisé, impliquant que la décision repose sur des éléments fiables, complets et à jour, au regard de l’ensemble des pièces versées au dossier. Cette obligation d'examen individuel est le corollaire direct du principe de bonne administration en sa branche du devoir de minutie, lequel impose à toute autorité administrative de fonder sa décision sur des éléments exacts, complets et actuels, en tenant compte de l'ensemble des pièces du dossier qui lui sont soumises.

En l'espèce,la décision attaquée se fonde exclusivementsurles relevés bancaires des mois de décembre 2025 et février 2026, période durant laquelle le garant était temporairement en incapacité de travail consécutive à une intervention chirurgicale.

Or, les pièces produites établissent que :

- le garant est titulaire d'un contrat de travail à durée indéterminée depuis plus de quinze ans, attestant d'unestabilité professionnelle de longue date;

- ses fiches de paie couvrant la période d'août à novembre 2025 établissent qu'il percevait habituellement un salaire mensuel d'environ 3.500 €,soit un montant nettement supérieur au seuil légal requis;

- la baisse de revenus constatée en décembre 2025 et février 2026 s'explique exclusivement par une incapacité de travail d'origine médicale, consécutive à une intervention chirurgicale, présentant un caractère strictement temporaire, s'étendant du mois de décembre 2025 jusqu'au 17 mars 2026 ;

- le garant a repris son activité professionnelle à l'issue de cette période, comme l'attestentle certificat médical officiel de reprise et l'attestation de l'employeur

- une nouvelle prise en charge, légalisée le 2 mars 2026, a été souscrite et soumise à l'appréciation de l'Office des Etrangers, confirmant la volonté du garant de maintenir son engagement;

l'ancienne annexe 32 du 23 septembre 2023 démontre que le garant a toujours disposé, depuis la prise en chargeinitiale, de revenus habituellement suffisants.

9. En se fondant exclusivement surles revenus du garant sur une période de deux mois atypiques, consécutifs à une intervention chirurgicale sans tenir compte de la stabilité professionnelle de quinze ans du garant, de ses revenus habituels largement supérieurs au seuil légal, ni des pièces produites en ce sens, l'Office des Étrangers a méconnu l'obligation d'examen individuel prescrite parl'article 61, § 3, de la loi, violé le principe de bonne administration en sa branche du devoir de minutie, et commis une erreur manifeste d'appréciation. La décision attaquée doit en conséquence être annulée.

Deuxiéme branche: prise de la violation des articles 61/1/4,§1°" 2°,§2 5° et 61/1/5 de la loi du 15 décembre 1980 , du devoir de minutie et de l’erreur manifeste d'appréciation. 10.Les articles 61/1/4,§1°% 2°,§2 5° et 61/1/5 de la loi du 15 décembre 1980 sont respectivement libellés comme suit (...)

Il résulte de la combinaison de ces deux dispositions que l'Office des Étrangers est tenu, avant de faire usage de la faculté prévue à l'article 61/1/4, 8 2, 5°, de procéder à un examen individualisé et concret de la situation de l'intéressé, en tenant compte de l'ensemble des circonstances propres au cas d'espèce.Il ne lui appartient pas de tirer des conséquences automatiques d'un dépassement horaire allégué, sansvérifier la réalité, la portée et le contexte de celui-ci.

Cette obligation d'examen individuel est parailleurs le corollaire du principe de bonne administration en sa branche du devoir de minutie, lequel impose à toute autorité administrative de fonder sa décision sur des éléments exacts, complets et actuels, en prenant en considération l'ensemble des pièces du dossier.

L'erreur manifeste d'appréciation est constituée lorsque l'autorité tire des conclusions manifestement inexactes des éléments factuels dont elle dispose, ou lorsqu'elle omet de prendre en considération des éléments pertinents et déterminants pourl'appréciation de la situation. Elle suppose une disproportion évidente entre les faits retenus et les conséquences juridiques qui en sonttirées.

11 .En l'espèce, la décision attaquéeretient, sur la base des donnéesissues de la base DOLSIS, que le requérant aurait presté 100 heures en février 2026, en violation del'article 10, 2°, de l'arrêté royal du 2 septembre 2018 limitant le travail étudiant à 20 heures par semaine durant l'année académique. Ce grief ne résiste pas à l'examen.

Il convient, en premier lieu, de rappeler la nature même des données DOLSIS: celles-ci sont alimentées par les déclarations de l'employeur et ne constituent, à ce titre, qu'un enregistrement provisoire susceptible d'évoluer.

Il s'ensuit que lorsqu'une erreur est constatée, l'employeur procède aux rectifications nécessaires auprès de son secrétariat social. Ces corrections ne sont pas répercutées immédiatement dans la base de données. Les informations initiales ne sont dès lors pas stabilisées et peuvent diverger significativement dla réalité des prestations effectuées. !| en découle que l'Office des Étrangers ne pouvait, sans méconnaître son devoir de minutie, fonder sa décision sur des données évolutives et non définitives, sans tenir compte des corrections officiellement produites.

13.En l'espèce,il ressort des éléments du dossier que:

- les fiches de paie rectifiées ainsi que l'attestation de l'employeur (Triangle RH Solution) établissent qu'une erreur matérielle a été commise lors de l'établissement des fiches initiales, laquelle à généré les données erronées enregistrées dans DOLSIS;

- aucun dépassement volontaire ou intentionnel n'a été commis par le requérant, dont l'historique de travail démontre au contraire qu'il a constamment exercé son activité dans le respect de son statut étudiant et de la législation applicable.

14.En s'appuyant sur des données administratives non actualisées, l'Office des Étrangers a méconnu son obligation de fonder sa décision sur des éléments exacts, complets et actuels, en violation desarticles 61/1/4, 8 2, 5°, et 61/1/5 de la loi du 15 décembre 1980.
Partant, l'Office des étrangers viole le principe de bonne administration en sa branche du devoir de minutie et commet par conséquent, une erreur manifeste d'appréciation viole les articles 1 à 3 de la loi du 29 juillet 1991.

15. Au surplus, et à titre surabondant, quand bien même un dépassement des heures autorisées serait établi (quod non), il n'en demeurerait pas moins que ce seul élément ne saurait suffire à démontrer que le séjour du requérant poursuit une finalité autre que les études, au sens de l'article 61/1/4, $ 1er, 2°, dela loi sus évoquée.

La finalité d'un séjour ne se déduit pas d'un dépassement horaire isolé, mais s'apprécie au regard de l'ensemble du comportement del'intéressé et de la réalité concrète de sa scolarité. Or, en l'espèce, les pièces produites démontrent de manière univoque que le séjour du requérant est animé par une finalité exclusivement académique:

-- le requérant est régulièrement inscrit en master à l'Université libre de Bruxelles pourl'année académique 2025-2026 ;

- ses résultats académiques du premier quadrimestre attestent d'une implication sérieuse et effective dans ses études: il a validé la majorité des crédits inscrits à son programme, démontrant ainsi que son activité professionnelle n'a en rien compromis l'effectivité ni le sérieux de sa scolarité ;

- son parcours académique continu depuis 2021 témoigne d'une progression régulière et cohérente, incompatible avec la thèse d'un séjour à finalité de travail.

16.Par ailleurs, le dépassement allégué ne constitue pas seulement un fait isolé et contesté dans son quantum, mais qu'il s'inscrit en totale rupture avec le comportement constant et irréprochable du requérant tout au long de son séjour en qualité d'étudiant. En effet, le contrat de travail étudiant ainsi que l'historique complet des prestations du requérant (my career) établissent qu'il a, depuis le début de sa relation de travail, toujours exercé son activité professionnelle auprès du même employeur, dans le strict respect de son statut d'étudiant et des limitations légales imposées par l'arrêté royal du 2 septembre 2018. Aucun dépassement n'avait jusqu'alors été relevé ni signalé.

L'Office des Étrangers ne pouvait, sans commettre une erreur manifeste d'appréciation, abstraire cet élément de son contexte et faire fi de l'ensemble de l'historique professionnel du requérant. C'est à tort que la partie adverse déduit d'un prétendu dépassement des heures de travail que le séjour du requérant poursuivrait une autre finalité que les études.

Une telle déduction, fondée sur un critère unique et contesté, sans égard pourla réalité académique documentée du requérant, procède d'une appréciation schématique et superficielle qui ne satisfait pas aux exigences d'un examen individuel, concret et complet conformément à l'article 61/1/5 de la loi du 15 décembre 1980.

Or le principe de bonne administration impose à l'autorité de fonder sa décision sur des éléments exacts et actuels, en tenant compte de l'ensemble des pièces produites.

Il résulte de tout ce qui précède que la décision attaquée est entachée d'une violation de l'article 61/1/4, § ler, 2°, et de l'article 61/1/5 de la loi du 15 décembre 1980, en ce que l'Office des Étrangers a fondé son refus de renouvellement sur des données administratives non actualisées et non définitives, sans procéder à un examen individuel, concret et complet de la situation du requérant, et en déduisant, à tort et de manière automatique, d'un prétendu dépassement horaire que le séjour de celui-ci poursuivrait une finalité autre que les études, en totale méconnaissance des éléments du dossier qui attestent dela réalité et du sérieux de sa scolarité.

La décision attaquée doit en conséquence être annulée.

Troisième branche : violation de l'article 2 du Protocole additionnel n°1 à la CEDH et l'article 2483 de la Constitution juncto l'article 61/1/5 de la loi du 15 décembre 1980.

17. L'article 2 du Protocole additionnel n°1 à la CEDH, énonce que « Nul ne peut se voirrefuser le droit à l'instruction. (...) ».
18. L'article 2483 de la Constitution dispose que « Chacun a droit à l'enseignement dansle respect des libertés et droits fondamentaux. (…). ».
19. Aux termes del'article 61/1/5 de la loi du 15 décembre 1980, « Toute décision de refus, de retrait, de fin ou de non-renouvellement d'une autorisation de séjour tient compte des circonstances spécifiques du cas d'espèce et respecte le principe de proportionnalité. »
20.Cette disposition consacre, dans le champ spécifique du séjour étudiant, une obligation positive et inconditionnelle de proportionnalité pesant sur l'Office des Étrangers. Elle ne laisse aucune marge d'appréciation à cet égard : toute décision de refus de renouvellement doit, sous peine d'illégalité, être proportionnée aux manquements retenus, compte tenu des circonstances propres à chaque dossier. Cette exigence fait écho à deux garanties fondamentales de rang supérieur de l'article 2 du Protocole additionnel n°1 à la CEDH et de l'article 2483 de la Constitution.
21. Ces trois dispositions convergent pour imposer que toute décision susceptible de porter atteinte au droit à l'éducation soit proportionnée à la gravité des manquements retenus, en tenant compte des circonstances propres à chaque cas d'espèce.
22.11 résulte de la combinaison de cesdispositions quel'Office des Étrangers est tenu, avant de prononcer un refus de renouvellement, de procéder à une mise en balance effective entre, d'une part, la nature et la gravité des griefs retenus et, d'autre part, les conséquences concrètes et individuelles de la décision pour l'intéressé. Cette obligation est d'autant plus impérieuse lorsque la décision est susceptible de porter une atteinte irréversible à un droit fondamental, tel que le droit à l'éducation.
23. Une décision qui omet cette mise en balance, ou qui en fait l'économie, méconnaît l'article 61/1/5 de la loi, l'article 24 de la Constitution et l'article 2 du Protocole additionnel n°1 à la CEDH.

24.En l'espèce, la mise en balance à laquelle l'Office était tenu conduit à un constat de disproportion manifeste. Les deux motifs sur lesquels repose la décision attaquée sont, chacun, très secondaires et contestés dansleurréalité même. Le premier motif, l'insuffisance des revenus du garant, repose sur deux mois atypiques durant lesquels celui-ci était en incapacité de travail consécutive à une intervention chirurgicale. Il s'agit d'une situation exceptionnelle, d'origine médicale, strictement temporaire, qui ne reflète nullement la capacité financière habituelle du garant, laquelle est amplement documentée et supérieure au seuil légal.

Le second motif, le dépassement allégué des heures de travail, repose sur des données DOLSIS non stabilisées, contredites par les pièces officielles de l'employeur, et imputable à une erreur matérielle extérieure au requérant. Au demeurant, l'historique complet de ses prestationsatteste qu'il a toujours exercé son activité dans le strict respect dela législation applicable. Dansles deux cas, les manquements invoqués, même supposés établis, sont trop faibles pour justifier une atteinte disproportionnée au droit du requérant de poursuivre ses études surle territoire du Royaume.

25.En revanche, les conséquences de la décision attaquée pour le requérant sont, elles, d'une gravité considérable etirréversible. Le requérant est inscrit en master en Sciences du travail à l'Université libre de Bruxelles. Il a validé la majorité des crédits inscrits à son programmelors du premier quadrimestre de l'année académique 2025-2026, attestant d'un investissement sérieux et effectif dans ses études. Son parcours académique, témoigne d'une progression régulière et cohérente. L'interruption forcée de ce master en cours d'achèvement entraînerait la perte définitive et irrémédiable des années d'études accomplies, préjudice par nature irréparable. Elle priverait le requérant du bénéfice de l'intégralité de son investissement académique, au terme d'un parcours que rien, dans son comportement ou son attitude, ne justifiait de sanctionner. À cela s'ajoute que le requérant n'a, à aucun moment deson séjour, constitué une charge pour les pouvoirs publics belges. Il n'a jamais eu recours aux services sociaux ou à l'aide publique. Il présente, au contraire, le profil d'un étudiant sérieux et appliqué dans ses études. Il résulte de ce qui précède que les griefs retenus par l'Office des Étrangers sont sans commune mesure avec les conséquences que leur sanction engendre. En prononçantun refus de renouvellement sans procéderà la mise en balance exigée par l'article 61/1/5 de la loi, en faisant abstraction de la situation académique concrète du requérant, de son comportement irréprochable et du caractère irréversible du préjudice subi, l'Office des Étrangers a violé le principe de proportionnalité, méconnu l'article 61/1/5 de la loi du 15 décembre 1980, ainsi que le droit à l'éducation garanti par l'article 24 de la Constitution belge et l'article 2 du Protocole additionnel n°1 à la CEDH. La décision attaquée doit en conséquence être annulée".

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

2.3. De bestreden beslissing is duidelijk gemotiveerd in rechte en in feite. Het blijkt niet en verzoeker zet ook niet uiteen waarom de bestreden beslissing hem niet toelaat zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Een schending daarvan blijkt bijgevolg niet, te meer verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de bestreden beslissing en opwerpt dat ze is behept met een manifeste beoordelingsfout. Deze kritiek wordt verder beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht

2.4. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.5. De bestreden beslissing past de volgende bepalingen toe :

- artikel 61/1/4 van de Vreemdelingenwet:

"§ 1.

De minister of zijn gemachtigde stelt een einde aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of weigert een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2, in de volgende gevallen:

1° de student voldoet niet langer aan de gestelde voorwaarden, met uitzondering van artikel 60, § 3, eerste lid, 7° en 8° ; (...)

§ 2.

De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2, weigeren in de volgende gevallen:

(...)
5° de student oefent een illegale beroepsactiviteit uit of levert meer arbeidsprestaties dan voorzien in artikel 10, 2° van het koninklijk besluit van 2 september 2018 houdende de uitvoering van de wet van 9 mei 2018 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse onderdanen die zich in een specifieke verblijfssituatie bevinden;
(...)".

- artikel 61/1/5 van de Vreemdelingenwet:

"Elke beslissing tot weigering, beëindiging, intrekking of niet-vernieuwing van de machtiging tot verblijf houdt rekening met de specifieke omstandigheden van elk geval en eerbiedigt het evenredigheidsbeginsel.

- artikel 60 van de Vreemdelingenwet:

"[…]

§ 3.

De onderdaan van een derde land voegt de hiernavolgende documenten bij zijn aanvraag:
(...)
5° het bewijs, geleverd conform artikel 61, dat hij gedurende het geplande verblijf zal beschikken over voldoende bestaansmiddelen, om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

(...)".

- artikel 10, 2° van het koninklijk besluit van 2 september 2018 houdende de uitvoering van de wet van 9 mei 2018 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse onderdanen die zich in een specifieke verblijfssituatie bevinden:

"Hebben de toelating om te werken, de buitenlandse onderdanen, houders van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, tijdelijk verblijf, conform het model als bijlage 6 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, voor zover dit document in bezit is van een persoon die tot één van de volgende categorieën behoort:
[…]
2° de personen voor wie het verblijf is toegestaan voor studiedoeleinden in België, die ingeschreven zijn in een onderwijsinstelling in België, uitsluitend voor de arbeidsprestaties :
- tijdens de schoolvakanties;
- buiten de schoolvakanties, voor zover hun tewerkstelling twintig uur per week niet overschrijdt en deze verenigbaar is met hun studies;
[…]"

2.6. De bestreden beslissing steunt op twee motieven die elk op zich reeds deze beslissing kunnen schragen, met name artikel 61/1/4, §1, 1° van de Vreemdelingenwet en artikel 61/1/4, §2, 5° van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat slechts indien gegronde kritiek wordt geuit tegen elk van beide motieven, dit aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.7. Voor wat betreft de toepassing van het tweede motief, artikel 61/1/4, §2, 5° van de Vreemdelingenwet, verduidelijkt verweerder dat verzoeker in de maand februari 2026 in het totaal 100 uren arbeid heeft verricht. Verweerder splitst deze maand op in kalenderweken en geeft telkens het aantal gepresteerde uren weer, waarbij hij vaststelt dat verzoeker het toegestane aantal van 20 arbeidsuren per week heeft overschreden.

2.8. Verweerder baseert zich voor deze vaststellingen op de RSZ-databank (DOLSIS) en op de voorgelegde loonfiches. Hij voegt de gegevens die betrekking hebben op verzoeker bij de raadpleging van DOLSIS toe aan zijn nota en voegt hieraan tevens de oorspronkelijk neergelegde loonfiches toe die betrekking hebben op

verzoeker, die zich tevens in het administratief dossier bevinden onder de noemer *"loonfiches garant"*. Deze gegevens ondersteunen de in punt 3.7. vermelde vaststellingen van verweerder.

2.9. Verzoeker kan de vaststellingen die voortvloeien uit de raadpleging van de DOLSIS-databank niet dienstig onderuit halen door op te werpen dat ze steunen op verklaringen van een werkgever en dat ze in die zin slechts een voorlopige registratie van verklaringen bevatten die nog kan wijzigen. Deze beoordeling dringt zich des te meer op aangezien de loonfiches die verzoeker zelf overmaakte aan verweerder een bevestiging inhouden van de gegevens opgenomen in de DOLSIS-databank die erop wijzen dat verzoeker meer dan 20 arbeidsuren per week presteerde in februari 2026.

2.10. Verzoeker betoogt dat de gecorrigeerde loonfiches, evenals het attest van de werkgever (Triangle RH Solution), aantonen dat bij het opstellen van de oorspronkelijke loonfiches in februari 2026 een materiële vergissing werd begaan, die heeft geleid tot onjuiste gegevens die in DOLSIS werden geregistreerd. Dit vindt echter geen steun in de documenten die zijn gevoegd bij het verzoekschrift onder de noemer *"C 2"*. Dit bevat geen attest van de betrokken werkgever waarin klaar en duidelijk sprake is van begane materiële vergissingen voor de door verzoeker gepresteerde uren in februari 2026, waardoor ze dienden te worden rechtgezet. Voorts doet verzoeker niet de minste moeite om zelf de vergelijking te maken tussen de oorspronkelijk neergelegde loonfiches en de gecorrigeerde loonfiches en hierbij meer uitleg te verstrekken. Uit een vergelijking tussen de oorspronkelijk ingediende en gecorrigeerde loonfiches blijkt dat voor de week van 2 tot en met 8 februari 2026 aanvankelijk 21,75 arbeidsuren werden geregistreerd [Dolsis: 23 uur], terwijl deze prestaties naderhand werden gecorrigeerd tot 19,42 uur. Voor de week van 9 tot en met 15 februari 2026 werden aanvankelijk 30,69 arbeidsuren geregistreerd [Dolsis: 30 uur], waarna deze prestaties werden gecorrigeerd tot exact 20 uur. Voor de week van 16 tot en met 22 februari 2026, vermeldt de oorspronkelijke loonfiche 22,16 arbeidsuren [Dolsis: 23 uur]. Voor deze week ligt geen gecorrigeerde loonfiche voor. Voor de week van 23 tot en met 28 februari 2026 vermeldt DOLSIS, 24 arbeidsuren, de bij het verzoekschrift voorgelegde gecorrigeerde loonfiche vermeldt 20 arbeidsuren. Uit een vergelijking tussen de oorspronkelijke loonfiches/gegevens in DOLSIS en de gecorrigeerde loonfiches valt op dat de aanvankelijk geregistreerde prestaties in elke week van februari 2026 de toegelaten arbeidsduur van twintig uur per week overschrijden en dat de arbeidsprestaties naderhand simpelweg werden gecorrigeerd tot twintig uur per week maximum. De gecorrigeerde loonfiches vermelden echter niet om welke reden deze correcties werden doorgevoerd noch ligt er zoals gezegd een attest voor van de werkgever waarin deze uitleg verstrekt over de reden voor de doorgevoerde wijzigingen. Verzoeker kan dan ook niet zomaar worden gevolgd in zijn uitleg dat er sprake is van materiële vergissingen. Daar komt nog bij dat niet blijkt en ook niet wordt aangetoond dat verweerder beschikte over de gecorrigeerde loonfiches van 7 maart 2026 alvorens hij de bestreden beslissing trof. Verweerder kan niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met of een kennelijke beoordelingsfout te hebben gemaakt aangaande stukken waarover hij niet beschikte toen hij de bestreden beslissing trof.

2.11. Verder betoogt verzoeker dat als er al sprake zou zijn van een overschrijding van het toegestane aantal arbeidsuren, dit element op zich niet kan aantonen dat zijn verblijf een ander doel nastreeft dan het volgen van studies, in de zin van artikel 61/1/4, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan echter niet worden gevolgd in zijn betoog, vermits de bestreden beslissing niet werd getroffen op grond van voormelde bepaling die verweerder toelaat een aanvraag tot hernieuwing van een machtiging tot verblijf als student te weigeren als het verblijf van de student andere doeleinden dient dan de studies. Het bekritiseerde tweede motief betreft duidelijk de toepassing van artikel 61/1/4, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet. Voor de volledigheid wijst de Raad erop dat het eerste motief de toepassing van artikel 61/1/4, §1, 1° van de Vreemdelingenwet betreft. De Raad gaat bijgevolg niet in op de elementen die verzoeker opsomt om aan te tonen dat het doel van zijn verblijf wel degelijk exclusief van academische aard is.

2.12. Verzoeker betoogt voorts dat zijn studentenarbeidscontract, evenals het volledige overzicht van zijn arbeidsprestaties (MyCareer), aantonen dat hij sinds het begin van zijn arbeidsrelatie steeds bij dezelfde werkgever tewerkgesteld is geweest, met strikte naleving van zijn studentenstatuut en van de wettelijke beperkingen opgelegd bij het koninklijk besluit van 2 september 2018. Tot dan toe (*"jusqu'alors"*) was geen enkele overschrijding vastgesteld of gemeld, zo benadrukt verzoeker.

Het is echter niet omdat verzoeker steeds bij dezelfde werkgever tewerkgesteld zou zijn geweest of in het verleden niet meer dan 20 uren/week bij deze werkgever zou hebben gepresteerd, dat hij ook op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing de wettelijke beperkingen respecteerde, opgelegd bij het koninklijk besluit van 2 september 2018.

2.13. Verder wijst verzoeker erop dat verweerder ten onrechte uit een vermeende overschrijding van het toegestane aantal arbeidsuren afleidt dat zijn verblijf een ander doel zou nastreven dan het volgen van studies. Een dergelijke gevolgtrekking, die steunt op één enkel en betwist criterium en geen rekening houdt met zijn gedocumenteerde academische situatie, berust volgens verzoeker op een schematische en

oppervlakkige beoordeling die niet voldoet aan de vereisten van een individueel, concreet en volledig onderzoek overeenkomstig artikel 61/1/5 van de Vreemdelingenwet.

Hieruit blijkt dat verzoeker de toepassing van artikel 61/1/5 van de Vreemdelingenwet verbindt aan de toepassing van artikel 61/1/4, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals gezegd past de bestreden beslissing voormelde wetsbepaling niet toe, zodat de schending van artikel 61/1/5 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan worden opgeworpen in het licht van deze wetsbepaling.

2.14. Alleszins, de parlementaire voorbereiding van de wet van 11 juli 2021 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, verduidelijkt voor wat betreft artikel 61/1/5 van de Vreemdelingenwet het volgende: *"Artikel 61/1/5 betreft een omzetting van artikel 20, lid 4 en artikel 21, lid 7 van richtlijn 2016/801. Dit artikel voorziet dat wanneer een beslissing tot weigering, beëindiging, intrekking of niet-vernieuwing van de machtiging tot verblijf genomen wordt, er steeds rekening gehouden moet worden met de specifieke omstandigheden van elk geval en het evenredigheidsbeginsel geëerbiedigd moet worden. Hieronder kan bijvoorbeeld verstaan worden dat indien men overweegt het verblijf van de student te weigeren of te beëindigen om redenen die verband houden met de instelling voor hoger onderwijs (vb. igv zwartwerk) en dus los staan van de student zelf, er rekening gehouden wordt met elementen die de student aanbrengt die zijn goede trouw bewijzen."* (*Parl.St.* Kamer 2020-21, nr. 55 1980/001 en 55 1981/001, p. 14).

In casu kan niet blijken dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden die verzoekers zaak kenmerken op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing trof voor wat betreft het overstijgen van het maximum aantal toegelaten arbeidsuren in februari 2026. Uit het administratief dossier blijkt voorts niet dat verzoeker elementen heeft aangebracht die wijzen op zijn goede trouw in dit verband, laat staan dat dit zou zijn geschied voor het treffen van de bestreden beslissing. Uit punt 3.10. blijkt alleszins dat de stukken gevoegd bij het verzoekschrift niet kunnen aantonen dat er een materiële vergissing werd begaan door de werkgever bij het registreren van de arbeidsprestaties van verzoeker voor de maand februari 2026, die verzoekers goede trouw moeten aantonen.

Een schending van artikel 61/1/5 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.15. Artikel 2 van het Eerste Protocol bij het EVRM noch artikel 24, § 3 van de Grondwet, die het recht op onderwijs betreffen, kunnen beletten dat een vernieuwing van een aanvraag om machtiging tot verblijf als student afhankelijk wordt gesteld van de naleving van de in de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. Uit voormelde bepalingen kan geen autonoom recht op verblijf worden afgeleid. Uit het recht op onderwijs kan niet worden afgeleid dat verweerder het evenredigheidsbeginsel geschonden heeft of dat verzoeker te goeder trouw moet worden geacht, zoals bedoeld in artikel 61/1/5 van de Vreemdelingenwet. Dit recht op onderwijs verplicht verweerder dus niet om een balans op te maken zoals verzoeker ze omschrijft in het verzoekschrift.

2.16. Verzoeker betoogt dat de gevolgen van de bestreden beslissing voor hem bijzonder ernstig en onomkeerbaar zijn. Hij werpt op dat hij is ingeschreven voor de master Arbeidswetenschappen aan de ULB. Hij heeft tijdens het eerste semester van het academiejaar 2025-2026 het merendeel van de studiepunten van zijn programma behaald, wat volgens hem getuigt van een ernstige en daadwerkelijke inzet voor zijn studies. Zijn academisch parcours wijst op een regelmatige en coherente vooruitgang, zo stelt hij. De gedwongen onderbreking van deze masteropleiding, die hij bijna heeft voltooid, zou leiden tot het definitieve en onherstelbare verlies van de reeds volbrachte studiejaren, hetgeen naar zijn aard een onherstelbaar nadeel vormt. Verzoeker zou daardoor het volledige voordeel van zijn academische investering verliezen, aan het einde van een studietraject waarbij niets in zijn gedrag of houding een dergelijke sanctie rechtvaardigt.

2.17. Uit een afgelegd academisch parcours kan niet worden afgeleid dat niet langer moet worden voldaan aan de in artikel van artikel 61/1/4, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. Het staat verzoeker vrij opnieuw een machtiging tot verblijf aan te vragen als student en daarbij aan te tonen dat hij voldoet aan de gestelde voorwaarden. Dat verzoekers machtiging tot verblijf als student niet hernieuwd wordt, houdt ten slotte niet in dat de reeds volbrachte studiejaren verloren gaan.

2.18. Vermits uit de voorgaande bespreking blijkt dat de toepassing in de bestreden beslissing van artikel 61/1/4, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet overeind blijft, gaat de Raad niet in op de kritiek die verzoeker uit op de toepassing van artikel 61/1/4, §1, 1° van de Vreemdelingenwet (cf. punt 3.6.)

Derhalve kan het enig middel geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing

3. Rechtspleging

Aangezien de Raad het beroep tot nietigverklaring heeft behandeld, hoeft er niet langer bij beschikking uitspraak te worden gedaan over de ingestelde vordering tot schorsing (artikel 5.11, 2°, juncto artikel 1.9, tweede lid van de RvV-wet).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op negenentwintig september tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter
T. LEYSEN,	griffier

De griffier,	De voorzitter,
T. LEYSEN	M. EKKA